

Яўгенія Янішчыц

Чаму ніколі не баюся я...

Чаму ніколі не баюся я
Апусташэння галавы і сэрца?

Ёсць у мяне зялёная
зямля,
Яна магутней слабасці і смерці.
Ёсць у мяне глыбінная туга
Па далавых і ціхіх берагах.
Ёсць у мяне на пальцах
мазалі —
Таксама ад любові да зямлі.

Любоў мая...

Вы безь мяне ляціце, самалёты.
Вы безь мяне імчыце, цягнікі.
...Любоў мая, ты песьня, і маркота,
І сьпелы бор, і вольны гон ракі.

Балючы век. Надвор'я перамена:
Яшчэ лісток ня ўпаў — а сьнегапад.
Ды скрыпачка зь дзесятага калена
Пяе ў душы на бласлаўлены лад.

Усё вастрэй — радні маёй прагалы,
Агеньчык дрогкі з маміных акон.
Ды зазьвіняць вясельныя цымбалы
І жаркім вокам гляне ў сэрца конь.

Пяе віхор, пяе лісток апалы,
Пяе зямля курганьняў і удоў.
Любоў мая, ты скрыпка, і цымбалы,
І шаргункі — над грывамі гадоў.

Помню, помню праз гады...

Помню, помню праз гады,
Спеўная ваколіца:
«Выпі, золатца, вады,
Сэрца супакоіцца».

Да крынічнай, спакайнай —
Сцежкі-птушкі вольныя.
Трыццаць вёснаў за спіной,
А ці ўсе спакойныя?

Мне дарогі не пытаць,
Сонейка высокага.
А як жа стану суцяшаць
Ў горы сябра-сокала?

Ды, вядома, як тады
Ты мяне, ваколіца:
«Выпі, золатца, вады,
Сэрца супакоіцца».

Не воблака, а проста аблачынка...

Не воблака, а проста аблачынка
Загадкава плыве над галавой.
Смяюся я:
вясёлая дзяўчынка,
Як матылёк,
ляціць над кладкай той...

Як добра ёй журыцца беспрычынна!
Да твару ёй і лета, і зіма...
Усміхнуся я:
яшчэ бяжыць дзяўчынка
Па кладцы той, якой даўно няма.